

Manifest de les Facultats de Psicologia i de Filosofia i Lletres

(1 de març de 2022)

Els equips de deganat de les Facultats de Psicologia i de Filosofia i Lletres volen expressar la seva solidaritat juntament amb tota comunitat universitària del Centre arran les notícies de guerra que ens arriben d'Ucraïna. Les conseqüències d'aquest conflicte armat, amb centenars de víctimes de diversos bàndols i milers de persones ferides o refugiades, tenen ja a hores d'ara un impacte local i internacional esfereïdor.

A pocs dies del 8 de març deixeu-me que expressi el nostre rebuig més ferm a la guerra amb les paraules d'una altra dona, la bielorussa Svetlana Aleksàndrovna Aleksiévitx, premi Nobel de Literatura. En el seu llibre *La guerra no té rostre de dona*, Svetlana ens parla d'una guerra narrada per les dones en què no hi ha o gairebé no hi ha allò que estem acostumats a llegir i a escoltar “com unes persones maten a unes altres de forma heroica i finalment guanyen. O com són derrotades. O quina tècnica es va utilitzar i quins generals hi havia. Els relats de les dones són diferents i parlen d'altres coses. La guerra femenina té els seus colors, les seves olors, la seva il·luminació i el seu espai. Té les seves pròpies paraules. En aquesta guerra no hi ha herois ni heroïcitats increïbles, tan sols hi ha éssers humans involucrats en una tasca inhumana. En aquesta guerra no només pateixen les persones, sinó la terra, els ocells, els arbres. Tots els que habiten aquest planeta juntament amb nosaltres. I pateixen amb silenci, la qual cosa encara és més terrible”.

Deixeu-me que recordi uns altres mots d'Svetlana més esperançadors, i a l'hora d'aquells que ens esgarrifen, quan recorda prop de les seves cases les reunions de les dones en un poble de Bielorússia després de la segona Guerra Mundial. “Cap no tenia marit, pares, germans; no recordo cap home al nostre poble després de la guerra. Durant la Segona Guerra Mundial, un de cada quatre bielorusos va morir-hi, bé lluitant al front, bé amb els partisans. El nostre món, el dels nens, després de la guerra era un món de dones. El que més recordo és que les dones no parlaven de mort, sinó d'amor. Contaven com s'havien acomiadat l'últim dia dels qui estimaven, com els havien esperat, com encara els esperaven. Els anys havien passat, però continuaven esperant-los: “Que torni sense braços, sense cames; ja el portaré jo” (fragments del seu discurs en rebre el Premi Nobel). Sense braços... Sense cames... Diu Svetlana que li sembla que des de la infantesa i gràcies al testimoni d'aquestes dones ha sabut sempre què és l'amor.

Des d'aquest mateix sentiment de fraternitat expressem la nostra solidaritat amb el poble ucraïnès i amb la seva comunitat educativa, especialment amb l'alumnat i el professorat d'Ucraïna que ja sigui al seu propi país o arreu del món, també a la UAB, pateix les conseqüències de l'ofensiva armada.

Amb aquest minut de silenci, amb les paraules que aquí he pronunciat vull deixar palès el compromís de la comunitat universitària de la Facultat de Filosofia i Lletres de la UAB amb la pau, amb la defensa dels drets humans, amb el diàleg constant, amb la llibertat. La comunitat universitària de la UAB és un univers ric en nacionalitats i cultures, on totes les persones sigui quina sigui la seva condició i origen han de continuar sentint-se acollides i apreciades.

Ens reafirmem amb el nostre compromís per promoure una educació humanística que posi sempre al centre el respecte per les vides humanes i pels seus drets fonamentals. Dos versos d'una cançó musicada per Ovidi Montllor, em serviran per cloure expressant el nostre inconformisme. Diuen els versos: "Maleïdes les guerres i aquell que les va fer!"